

ਸਿਵਲ ਮਿਸਲੀਨੀਅਸ

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਐਸ. ਬੀ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.ਜੇ.

ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ. 961 ਓਫ 1961,

ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)-ਆਰਟੀਕਲ 309, 313 ਅਤੇ 372, (1)-ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਕੀ ਵਿਧਾਨ ਮੰਡਲ ਵਿਚ ਨਿਵਾਸ-ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਪਾਲ-ਕੀ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ-ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਨਿਯਮ (1959)-ਨਿਯਮ 1.6 ਅਤੇ 3.26 (ਡੀ) - ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ-ਜਦੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ-ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਆਰਡਰ-ਕਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਕੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿਚ ਨਿਯਤ ਹੈ-ਨਿਯੁਕਤੀ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਆਦੇਸ਼-ਕੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)-ਆਰਟ। 311-ਕੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ-ਮੁਅੱਤਲ ਦਾ ਹੁਕਮ-ਕੀ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਨ 'ਤੇ ਅਸਰ ਪੈਂਦਾ ਹੈ-ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਛੱਡਣਾ-ਕੀ ਨਾਲ ਹੀ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ (1950)- ਕਲਾ। 14 ਸਰਕਾਰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧ ਰਹੀ ਹੈ-ਕੀ ਪੱਖਪਾਤੀ-ਕਲਾ। 23-ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ - ਕੀ 'ਬੇਗਾਰ-ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ (1872 ਦਾ 1) ਐਸ.ਐਸ. 145 ਅਤੇ 155(3)-ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ -ਕੀ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਹੈ। ਰਾਜ-

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309, 313 ਅਤੇ 372 (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਵਰਤਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ। ਆਰਟੀਕਲ 372(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਧਾਰਾ 309 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ

ਕਰਦੇ ਹੋਏ 1959 ਦੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹੋਂਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੀ ਉਚਿਤ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਕੇਵਲ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਲਾਭ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਸੇਵਕ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਉਹ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, 1959, ਖੰਡ 1 ਅਤੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਨਿਯਮ 1.6 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਉਕਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਜਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸਨੂੰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਸ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਨਿਯਮ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ 'ਦੁਰਾਚਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼' ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 3.26 ਵਿੱਚ 'ਪਰਮਿਟਡ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਆਮ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇਹ ਸਬੰਧਤ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਉਸਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਉਸ ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਸ ਦਾ ਉਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ (i) ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, (ii) ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਜਨਰਲ ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਸਮਾਨ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਕਲਾਜ਼

ਐਕਟ, 1897 ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ (iii) ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 4(v) ਅਧੀਨ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ: ਇਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ, ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਆਂਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇੱਕ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਤਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜਾਂ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁਅੱਤਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਧੀਨ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੀ ਸਥਾਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਤਵੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੱਕ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਲੀ ਛੁੱਟੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਲਤ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਜਾਂ ਫੌਜਦਾਰੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਏ। ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਅਪਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਇਹ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਦੀ ਆਪਹੁਦਰੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ

ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਦੋਵਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣ 'ਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿਚ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਇਹ "ਭਿਖਾਰੀ" ਜਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਧਾਰਾ 23 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ.

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸਦਾ ਬਿਆਨ ਇਹ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ। ਟੇਪ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨ (ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਅਧੀਨ) ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਜਾਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਦੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ 3 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੱਲ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ: ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

ਐਸ.ਐਮ.ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਐਮ.ਐਸ. ਪੁੰਨੂ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ.-ਇਹ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਾ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿੱਟ, ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ

ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ। ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਜਾਂਚ। ਤੱਥ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤ ਇਹ ਹਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1940 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ। ਜੂਨ, 1941 ਤੋਂ, 1945 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਉਸਨੇ ਭਾਰਤੀ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਜੰਗ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ। ਫੌਜ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਰੈਂਕ ਲੈਫਟੀਨੈਂਟ ਕਰਨਲ ਸੀ। 1947 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਅਤੇ ਉੱਤਰੀ-ਪੱਛਮੀ ਸਰਹੱਦੀ ਸੂਬਾ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸੇਵਾ ਦੀ ਕਲਾਸ I ਵਿੱਚ ਉਮੀਦਵਾਰਾਂ ਦੀ ਚੋਣ ਲਈ ਬਿਨੈ ਪੱਤਰ ਮੰਗੇ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਹੋਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਚੁਣੇ ਜਾਣ 'ਤੇ 21 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸੇ ਦੌਰਾਨ 15 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਦੀ ਵੰਡ ਹੋ ਗਈ। ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ, 6 ਵਾਂ ਸੰਸਕਰਨ।, ਪੰਨਾ 577 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ 21 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ ਨਵੀਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨੋਟ ਹੈ, -

"ਨਵਾਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਕਰਤਾ" ਦਾ ਇਲਾਜ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹ, ਸੀਨੀਅਰਤਾ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਯੁੱਧ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ। ਉਹ ਸਿਵਲ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਯੁੱਧ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਸਮੇਤ ਇਸ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰ ਦੇਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ।, P.C.M.S., ਕਲਾਸ II (ਗਜ਼ਟਿਡ) ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।"

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ 21 ਅਗਸਤ, 1947 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਇਸ ਨਵੀਂ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ, ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਕਲਾਸ II ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਸਮੇਤ ਪਿਛਲੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਹੋਰ ਸਟੇਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 6 ਅਪ੍ਰੈਲ 1956 ਤੋਂ ਉਹ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਵਜੋਂ ਤਾਇਨਾਤ ਹੋ ਗਏ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਉਸ ਨਾਲ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕਰਨ ਆਇਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਭੇਜੇ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਸੀ। 6 ਦਸੰਬਰ 1960 ਦਾ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਲੈਟਰ, ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬਦਲੀ ਜਲੰਧਰ ਤੋਂ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਰਵੱਈਏ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਉਸਨੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ 18 ਦਸੰਬਰ, 1960 ਤੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ 27 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 14 ਜਨਵਰੀ 1961 ਦਾ ਬਲਿਟਜ਼, "ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਤਾਜ਼ਾ

ਸਕੈਂਡਲ..... ਕੈਰੋਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸਿਲਾਈ ਮਸ਼ੀਨ" ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਇੱਕ ਲੇਖ ਛਪਿਆ। ਲੇਖ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚੀ E ਹੈ। ਉਸ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਲੱਗੇ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੋਸ਼ ਅਜਿਹੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਓ। 17 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 13 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਮਿਲਿਆ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਐਫ, ਜੋ ਕਿ ਜੁਲੰਦੂਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਜਲੰਧਰ ਆਵੇਗਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਪਤੇ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿੱਜੀ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਮਰੀਜ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਜਲੰਧਰ ਵਿਖੇ ਤਾਇਨਾਤ ਸੀ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਰਵਰੀ, 1961 ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦਾ ਪੱਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1959 ਤੋਂ 31 ਮਾਰਚ, 1960 ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਾਲਾਨਾ ਗੁਪਤ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਨ-

"ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਔਸਤ ਤੋਂ ਕੁਝ ਜ਼ਿਆਦਾ ਦੱਸਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਲਾਲਚ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਦੀ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ਲਗਾਤਾਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਆਈਆਂ ਹਨ।"

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦਾ ਜਵਾਬ 29 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ, ਕਾਪੀ ਐਨੈਕਸਰ ਜੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਅਤੇ ਬਲਿਟਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਥਾਂ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। 13 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਨੂੰ, ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਤੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਇੱਕ ਕੇਸ ਅਤੇ ਸੱਤ ਹੋਰ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕੀਤੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਜਲੰਧਰ ਦੇ ਸਿਵਲ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਵਾਰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। 18 ਮਾਰਚ, 1961 ਦੇ ਬਲਿਟਜ਼ ਅੰਕ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵੱਲੋਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ, ਨਕਲ ਐਚ. ਇਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ 13 ਜਨਵਰੀ 1961 ਦੇ ਬਲਿਟਜ਼ ਦੇ ਅੰਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿ 20 ਮਾਰਚ, 1961 ਨੂੰ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੁਝ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀਆਂ ਗੱਲਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਉਹ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1961 ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਸੰਸਦ ਮੈਂਬਰਾਂ ਅਤੇ ਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਕਈ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਸ਼ਖਸੀਅਤਾਂ ਨੂੰ "ਸ਼੍ਰੀ ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਕੈਰੋਂ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਦੇ ਕੰਮ"

ਸਿਰਲੇਖ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਪੈਫਲੈਟ ਭੇਜਿਆ ਸੀ। 12 ਮਈ, 1961 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖਿਆ ਕਿ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰੂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾੜੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ।

3 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ, ਸਿਹਤ ਵਿਭਾਗ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਜੇ ਦੀ ਨਕਲ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ। ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ-

“ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਵਿਭਾਗ ਵੱਲੋਂ ਕੁਝ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਜਲੰਧਰ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਡਾ: ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲੇ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਸਨ। ਫੀਸਾਂ ਜੋ ਕਿ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕੋਲ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ ਜਾਂ ਪੰਜਾਬ ਮੈਡੀਕਲ ਮੈਨੂਅਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਕੇਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਮਰੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਾਜੀਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਗੰਭੀਰ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਵਾਰੰਟੀ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜ਼ਬੂਤ, ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 7 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ।

ਇਸ ਲਈ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਦਿਆਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਸਾਬਕਾ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਜਲੰਧਰ ਨੂੰ ਤੁਰੰਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ 16 ਜੂਨ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। 1961, ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਰਹੀ ਹੈ ਕਿ ਡਾ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਪੈਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਇਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਹੁਕਮ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, ਭਾਗ 1, ਭਾਗ 1 ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਡਾ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ ਅਜਿਹੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤੇ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮ 7.2 ibid ਅਧੀਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੋਵੇ।”

ਉਸੇ ਦਿਨ ਇਸ ਪੱਤਰ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ, ਇੱਕ ਕਵਰਿੰਗ ਲੈਟਰ ਦੇ ਨਾਲ, ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਅਨੁਬੰਧ I ਹੈ, ਨੂੰ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨਪੁਰ ਵਿਖੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਤੇ 'ਤੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਜ਼ਾਹਰ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਨਪੁਰ ਵਿਖੇ ਆਪਣਾ ਪਤਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਇਕ ਲਿਫਾਫਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੋਸਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਡਾਕ ਦੀਆਂ ਮੋਹਰਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਚਿੱਠੀਆਂ 5 ਜੂਨ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਲਿਫਾਫਾ 7 ਜੂਨ ਨੂੰ ਕਾਨਪੁਰ ਪਹੁੰਚਿਆ ਅਤੇ ਰੀਡਾਇਰੈਕਟ ਕੀਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਹ 16 ਜੂਨ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ 19 ਜੂਨ 1961 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ।

ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 10 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ-

"ਨੰਬਰ 4788-ਆਈਐਚਬੀਆਈ-61/24935। ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ ਡਾ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਨੂੰ 3 ਜੂਨ, 1961 ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਆਪਣਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁਸ਼ੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। .

ਨੰਬਰ 4788/IHBI-61/24940: ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ 3 ਜੂਨ, 1961 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਖੁਸ਼ ਹਨ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਡਾ. ਪ੍ਰਤਾਪ ਸਿੰਘ, ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ, ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੁੱਟੀ ਉਸ ਨੂੰ (ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 61-CH-3HBI-61/2385, ਮਿਤੀ 18 ਜਨਵਰੀ, 1961, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ (ਸ਼ੁੱਧੀ) ਨੰਬਰ 871-3HBI-61/7301, ਮਿਤੀ 22 ਫਰਵਰੀ, 1961 ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹਿਆ ਗਿਆ) ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, ਖੰਡ 1, ਭਾਗ I ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26 ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (ਡੀ) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਹੋਰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।"

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ "15 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਪੇਪਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਖ਼ਬਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਗਜ਼ਟ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸੱਚੀ ਕਾਪੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਅਨੁਬੰਧ ਕੇ ਹੈ।" ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਹਨ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 10 ਜੂਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ 14 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਬਣਾਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 3 ਜੁਲਾਈ, 1961 ਦੇ ਹੈਲਥ

ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੀ ਨਕਲ, ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਐਲ. ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ। ਅਨੁਬੰਧ ਐਲ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਇਹ ਹਨ

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬਚਾਅ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪੱਤਰ ਅਨੁਸੂਚਿਤ ਐਲ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁੱਲ ਸੱਤ ਦੋਸ਼ ਹਨ। ਪਹਿਲਾ ਦੋਸ਼ ਇੱਕ ਜਸਵੰਤ ਕੌਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਦੋਸ਼ ਹੇਠ ਤਿੰਨ ਸਿਰ ਹਨ, ਇਕ ਹਾਦਸੇ ਵਿੱਚ ਤਿੰਨ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਤ, ਹਸਪਤਾਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਾਰਨ ਜ਼ਖਮੀ ਹੋਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ, ਦੂਜਾ ਦਰਸ਼ਨ ਸਿੰਘ 'ਤੇ ਲਾਏ ਵਾਧੂ ਜਾਂ ਵਧੀਕੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅਤੇ ਤੀਜਾ ਇੱਕ ਸੰਤੋਸ਼ ਨੂੰ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਟੇਬਲ 'ਤੇ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਨਾਲ ਸੰਭਾਲਣ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ। ਤੀਜੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਵਿੱਚ ਲਗਭਗ ਸਤਾਰਾਂ ਕੇਸ ਹਨ ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਬੇਲੋੜੇ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲ ਕੀਤੇ। ਚੌਥੇ ਚਾਰਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦੋ ਸਿਰਲੇਖਾਂ ਵਿੱਚ ਤੀਸਰੇ ਚਾਰਜ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਈ ਵਿੱਚੋਂ ਦੋ ਮੌਕਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ। I ਪੰਜਵਾਂ ਦੋਸ਼ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਸਟੋਰ ਤੋਂ ਕੀਮਤੀ ਦਵਾਈਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਛੇਵਾਂ ਦੋਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਅੱਠ ਬੈਂਡ-ਹੈਂਡ ਟਿਕਟਾਂ ਦੀ ਚੋਰੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਇੰਚਾਰਜ III ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਆਚਰਣ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਆਖਰੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇੱਕ ਚੰਨਣ ਮੱਲ ਨਾਲ ਅਣਮਨੁੱਖੀ ਵਿਵਹਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੀ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਨਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਹਸਪਤਾਲ ਦੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਵਾਰਡ ਵਿੱਚੋਂ ਕੱਢਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਸੱਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਤੱਤ ਹੈ। ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਤੱਥ ਅਤੇ ਸਮੱਗਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ, ਜੋ ਕਿ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਹੇਠਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਮਾਨ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਕੋਲ ਹੈ।

"(i) ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 1947 ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਸੀ।

(ii) ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, ਭਾਗ I, ਭਾਗ I, ਜੋ ਕਿ ਸਾਲ 1953 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਦਾ ਉਹ ਨਿਯਮ 3.26(d), ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ.

(iii) ਨਿਯਮ 3.26(d) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਹ ਆਰਡਰ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਨੂੰ ਸੋਧ ਕੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਅੰਤ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਸੀ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨੂੰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਂ ਖੋਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(iv) ਉਸ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

(v) ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਅਧੀਨ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ।

(vi) ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਬੇਅਸਰ ਅਤੇ ਬੇਅਰਥ ਸੀ।

(vii) ਕਿ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਲੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(viii) ਕਿ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(ix) ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਉਦੋਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ (ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸ ਲੀਵ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਨਿਯਮ 8.42 ਅਨੁਸਾਰ) ਪਰ ਕਿਸੇ ਦੋਸ਼ 'ਤੇ ਜਾਂਚ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ।

(x) ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਵਰਗੀਕਰਣ, ਆਚਰਣ, ਅਨੁਸ਼ਾਸਨ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 14.10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਮਾਧਿਅਮ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ

ਹੈ, ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਨ ਦਿਖਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(xi) ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਿਸਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣ ਰਿਹਾ ਹੈ।

(xii) ਇਹ ਕਿ ਉਕਤ ਹੁਕਮ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਬਿਮਾਰ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹਨ, ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਹਿਣ ਕਰਦਾ ਹੈ।

(xiii) ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਨਰਾਜ਼ਗੀ ਭਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।"

ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਸਿਹਤ ਮੰਤਰਾਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਹੈ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੇਵਾ ਕਰੀਅਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਹਨ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਉਹੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਖਾਸ ਆਧਾਰਾਂ ਅਤੇ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਹੜੇ ਆਧਾਰਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਆਧਾਰ (i) ਅਤੇ (ii) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹੋਰ ਤੱਥ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ ਉਸ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਣਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਦਾਖਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕੋਈ ਵੀ ਸੋਧਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੂੰ. ਜ਼ਮੀਨੀ ਜਵਾਬ (iii) ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚਲੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰੱਥ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਆਧਾਰ (iv) ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦ ਹਨ। ਆਧਾਰ (vi) ਅਤੇ (vii) ਦਾ ਜਵਾਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਗਲਤ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ

ਮੁਅੱਤਲੀ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮ ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਗਜ਼ਟ (ਅਸਾਧਾਰਨ), 1961 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯਤਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਦੀ ਰਸੀਦ ਨੂੰ ਟਾਲ ਦਿੱਤਾ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਆਧਾਰ (x) ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਦੱਸੋ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ। . ਜ਼ਮੀਨੀ ਜਵਾਬ (xii) ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਹੁਕਮ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਿਯਤ ਕਨੂੰਨੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਨਿੱਜੀ ਇੱਛਾ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਦੇ ਆਧਾਰਾਂ (v), (viii), (ix), (xi) ਅਤੇ (xiii) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਆਦੇਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੀ ਦੁਸ਼ਮਣੀ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵਾਪਸੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪੱਖ 'ਤੇ ਕੁਝ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹਨ ਜਾਂ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਢੁਕਵੇਂ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼ (ਪੰਜਾਬ), 1941 ਐਡੀਸ਼ਨ ਸਨ, ਅਤੇ 1953 ਵਿੱਚ ਬਣੇ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ ਰੂਲਜ਼, ਮੌਜੂਦਾ ਐਡੀਸ਼ਨ 1959 ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਜੋਂ ਜਾਣਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 1947 ਵਿਚ ਵੰਡ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ ਵਿਚ ਸੀ ਅਤੇ ਵੰਡ ਵੇਲੇ ਉਸ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਭਾਰਤੀ (ਆਰਜ਼ੀ ਸੰਵਿਧਾਨ) ਆਰਡਰ, 1947 ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਨੇ ਹੀਰਨਮੋਏ ਭੱਟਾਚਰਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਅਸਾਮ ਰਾਜ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 21 ਅਗਸਤ, 1947 ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਦਾਖਲੇ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ

ਗਿਆ ਸੀ, ਪਿਛਲੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇਸ ਦਾਅਵੇ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਵੰਡ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦੂਜੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਭਰਤੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਸੱਚ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਅੱਗੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਅਜੇ ਵੀ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਲਾਗੂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 1.6 (ਡੀ) ਅਤੇ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 1.6 ਹੈ, ਵਾਲੀਅਮ I ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ

"ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ।"

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਖੋਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 1.6 ਵੀ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੱਕ ਉਹ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਖੰਡ 1 ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਧਾਰਾ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26 ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਪੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 3.26, ਵਾਲੀਅਮ I ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ), ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੂਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਹੋਰ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੰਤਰੀ ਸੇਵਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਹੋਰ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜਾ IV ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰ ਨਾਲੋਂ, ਉਹ ਮਿਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਜਨਤਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਧਾਰਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 5.27, ਖੰਡ II, 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ "ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ, ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਉਮਰ

ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਜਾਂ ਮਜ਼ਬੂਰ, ਉੱਤਮ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਖੰਡ 1 ਦਾ ਨਿਯਮ 5.28, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 3.26 ਦੇਖੋ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ," ਅਤੇ ਇਸ ਖੰਡ ਦਾ ਨਿਯਮ 5.28 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ - "ਉੱਤਮ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸ ਨੇ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਵਿਕਲਪ 'ਤੇ, ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਪੈਨਸ਼ਨ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੂਹ ਦੇ ਨਿਯਮ 5.30 ਅਤੇ 31, ਭਾਗ II ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਜਿਵੇਂ-ਜਿਵੇਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਨੇੜੇ ਆ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਸਟੈਂਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਰੇਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦਾ ਕੇਸ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਇਹ 1941 ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ, ਖੰਡ 1, ਨਿਯਮ 3.26 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਹੇਠ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਜਾਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ।"

1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਧਾਰਾ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜੇਕਰ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ ਇਕੱਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26, ਵਾਲੀਅਮ I ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 309 ਸੰਭਾਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਪਿਛਾਂਹ-ਖਿੱਚੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਰਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਜੋ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਜ ਦੇ

ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੰਜਾਬ ਸੂਬੇ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।, 1935. ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਅਰਥਹੀਣ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਤੁਰੰਤ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ। ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ. ਆਰਟੀਕਲ 313 ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਕਿਸੇ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇਗਾ। ਸੰਵਿਧਾਨ. ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਸੇਵਾ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਹੋਵੇ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਸ ਰਾਜ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇ। ਦਲੀਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਦਾਰਥ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿਚ 'ਨਿਯੁਕਤ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਰਟੀਕਲ 312 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸ਼ਬਦ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੰਸਦ ਇੱਕ ਆਲ-ਇੰਡੀਆ ਸਰਵਿਸ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਆਰਟੀਕਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਰਚਨਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਧਾਰਾ 310 ਅਤੇ 311 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ 'ਹੋਲਡ' ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241(2) ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਸ਼ਬਦ 'ਸੇਵਾ' ਹੈ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਰਾਦਾ ਸੀ. ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆਓ, ਤਾਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ 'ਹੋਲਡ' ਜਾਂ 'ਸੇਵਿੰਗ' ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਧਾਰਾ 309 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ 'ਨਿਯੁਕਤ' ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 309 ਵਿੱਚ 'ਨਿਯੁਕਤ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ 'ਨਿਯੁਕਤ' ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 'ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ' ਸ਼ਬਦ ਜੋੜਨਾ ਹੋਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜੋੜ ਲਈ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ 'ਤੇ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਪਹੁੰਚ ਦਾ

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਟੱਲ ਸਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ. ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਨੁਛੇਦ 313 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਨਤਕ ਸੇਵਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੌਜੂਦ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਜਨਤਕ ਸੇਵਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਹੁਦਿਆਂ 'ਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਰਾਜ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਢੁਕਵੀਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਤਹਿਤ। ਇਹ ਲੇਖ. ਦੁਬਾਰਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 372(1) ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਰਹਿਣਗੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲ ਜਾਂ ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ 'ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ' ਸ਼ਬਦ ਰਾਜ ਦਾ ਰਾਜਪਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਕੱਲੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ 'ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ' ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 372(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਬਦੀਲੀ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਹੀ ਬਦਲ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ। ਜੇਕਰ ਅਨੁਛੇਦ 309 ਵਿੱਚ 'ਨਿਯੁਕਤ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਰਥ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਵੀ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਬਦਲ ਸਕਦੀ। ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਵਿਚ, ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਢੁਕਵੇਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ"। , ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦ ਆਰਟੀਕਲ 313 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਸਿਮੀਲਾ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਗਲ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ, ਇਸਲਈ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਅਤੇ ਸੋਧਿਆ ਜਾ

ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਆਰਟੀਕਲ 313 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਹ ਡੀ.ਐਸ.ਗਰੇਵਾਲ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ (2) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 276 ਵਿਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਜੋੜਨ, ਬਦਲਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ। ਬਦਲਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਉਹ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿਚ ਸੰਭਾਵੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਸਿਰਫ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਬਾਅਦ ਭਰਤੀ ਅਤੇ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ, ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭਰਤੀ ਜਾਂ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੋਧ ਧਾਰਾ 372(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਅਡੈਪਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲਾਅਜ਼ ਆਰਡਰ, 1950 ਦੇ ਪੈਰਾ 26 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਜੋ ਪੈਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ-

"ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ, ਆਰਡਰ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਜਾਂ ਉਸ ਐਕਟ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਪੂਰਕ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਸੋਧਾਂ, ਉਕਤ ਨਿਯਮ, ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਸਾਧਨ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਲੋੜੀਂਦੇ ਸੋਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਿਯਤ ਦਿਨ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਰਹੇਗਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਨਿਯਮ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਉਚਿਤ ਕਿਸਮ ਦਾ ਸੰਦ ਹੋਵੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਕਤ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਥਾਰਟੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਬਦਲੀ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ,

ਸੋਧ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵਿਧੀਵਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਗਰੇਵਾਲ ਦਾ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦੀ। 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਤਰਜ਼ 'ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਹਨ, ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਮੂਹ ਹੈ। 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਕੇ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ। ਆਰਟੀਕਲ 372(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ

ਵੀ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਥਾਈਵਲੱਪਿਲ ਕੁੰਜੁਵਾਰੂ ਵਾਰੀਦ ਬਨਾਮ ਤ੍ਰਾਵਣਕੋਰ ਕੋਚਿਨ (3) ਦੇ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 372(1) ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ; ਅਤੇ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਸਮਰੱਥ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਜਾਂ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਸੋਧਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ 'ਹੋਰ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ' ਕੋਲ ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ 'ਹੋਰ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ' ਹੀ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 372(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਇਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 309 ਅਧੀਨ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਧਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। ਰਾਜਪਾਲ ਨੇ 1959 ਦੇ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਹਨ ਅਤੇ 1941 ਦੇ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਤਾਂ ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਮੈਡੀਕਲ ਸਰਵਿਸ, ਕਲਾਸ I (ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਰਤਾਂ) ਨਿਯਮ, 1940 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 17 ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ "ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਇਹ ਨਿਯਮ, ਸੇਵਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੋ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਥਹੀਣ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਜਾਂ ਨਵੇਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਨਿਯਮ 1.8, ਖੰਡ I, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸੈੱਟਾਂ ਵਿੱਚ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਨ, ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਢਿੱਲ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਤ ਵਿਭਾਗ ਕੋਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ ਇਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇੱਕ ਸਮਾਨ ਦਲੀਲ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਜੋ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਪੀ.ਬੀ. ਮੁਖਰਜੀ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਅਨਿਲ ਨਾਥ ਦੇ ਬਨਾਮ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ, (4) ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਮੈਂ ਹਾਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਵਿੱਚ

ਅਸਮਰੱਥ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਅਤੇ ਸੋਧੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।" ਇਸ ਨੂੰ ਸਮਿਥ ਬਨਾਮ ਗੈਲੋਵੇ (5), ਪੇਜ ਬਨਾਮ ਲਿਵਰਪੁਲ ਵਿਕਟੋਰੀਆ ਫ੍ਰੈਂਡਲੀ ਸੁਸਾਇਟੀ (6), ਅਤੇ ਅਪੀਲ 'ਤੇ 712 ਅਤੇ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਆਫ ਸੀਲੋਨ ਬਨਾਮ ਫਰਨਾਂਡੋ (7)। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਾਬੰਦ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਧਾਰਾ 309 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ 'ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ' ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 372 (1) ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰੱਦ ਹੋਣ ਤੱਕ, ਇਸ ਲਈ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣੇ ਬੰਦ ਹੋ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਕੋਲ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਸੋਧਣ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਰਗੇ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਬਨਾਰਸੀ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (8), ਕਾਮਤਾ ਚਰਨ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਬਨਾਮ ਪੋਸਟ ਮਾਸਟਰ-ਜਨਰਲ, ਬਿਹਾਰ (9), ਬੈਂਸਨਬ ਚਰਨ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ (10) ਅਤੇ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਬਾਬੂ। ਰਾਮ ਉਪਾਧਿਆ (11), ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਹਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਖੋਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਉਲਝਣ ਦੁਆਰਾ ਖੋਹਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਖ਼ਰੀ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਲਦੇਵ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਪਟਿਆਲਾ ਅਤੇ ਈਸਟ ਪੰਜਾਬ ਸਟੇਟਸ ਯੂਨੀਅਨ (12), ਅਤੇ ਵਾਲਵਰਕ ਬਨਾਮ ਫੀਲਡਿੰਗ (13) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦਾ ਨਿਰਵਿਵਾਦ ਅਧਿਕਾਰ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜ਼ੋਰ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੰਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਕਾਨੂੰਨ ਹਨ, ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 372(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੁਰਾਣੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 313 ਅਤੇ 372(1) ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਹੱਦ ਧਾਰਾ 313 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 372(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਜਾਂ ਸੋਧ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇੱਕ ਵਾਰ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੱਦ ਵਿੱਚ ਆਉਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੇਸ਼ਵਨ ਮਾਧਵ ਮੈਨਨ ਬਨਾਮ ਸਟੇਟ ਆਫ ਬਾਂਬੇ (14) ਅਤੇ ਅਨੂਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ (15) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕੇਸ ਉਸ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਧਾਰਾ 18 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪ੍ਰੈਸ (ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਪਾਵਰਜ਼) ਐਕਟ, 1931 ਦਾ (1) ਸੰਵਿਧਾਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਪੈਪਸੂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 16 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਗਰੰਟੀ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਅਸੰਗਤ ਪਾਇਆ। ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 6 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਵਿਵਸਥਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਬਿਲਕੁਲ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅਡੈਪਟੇਸ਼ਨ ਆਫ ਲਾਅਜ਼ ਆਰਡਰ, 1950 ਦੇ ਪੈਰਾ 27 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪੈਰਾ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ-

"27. ਇਸ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਸੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸੰਚਾਲਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ, ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ, ਜ਼ੰਮੇਵਾਰੀ ਜਾਂ ਦੇਣਦਾਰੀ, ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਤ ਜਾਂ ਸਜ਼ਾ।"

ਇਹ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ 'ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ' ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਸਮੀਕਰਨ ਇਸ ਆਰਡਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 2(1)(e) ਵਿੱਚ "ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ, ਮੌਜੂਦਾ ਸੂਬਾਈ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਕਾਨੂੰਨ" ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ ਪੰਜਾਬ ਸੂਬਾਈ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਸੂਬਾਈ ਕਾਨੂੰਨ, ਇੱਕ ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ, ਜਾਂ ਯੂਨਾਈਟਿਡ ਕਿੰਗਡਮ ਦੀ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਦਾ ਇੱਕ ਐਕਟ ਜਾਂ ਅਜਿਹੇ ਇੱਕ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣੇ ਕਿਸੇ ਆਰਡਰ-ਇਨ-ਕੌਂਸਲ, ਨਿਯਮ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਨੂੰ 'ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਂਦਰੀ ਕਾਨੂੰਨ' ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। 'ਮੌਜੂਦਾ ਰਾਜ ਕਾਨੂੰਨ' ਦੀ

ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਜੋ ਕਿਸੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਮੀਕਰਨ 'ਮੌਜੂਦਾ ਸੂਬਾਈ ਕਾਨੂੰਨ' ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ "(i) ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਂਤ ਦੇ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਕੋਈ ਸੂਬਾਈ ਐਕਟ ਜਾਂ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਂ ਨਿਯਮ, ਜਾਂ (ii) ਕੋਈ ਨਿਯਮ, ਉਪ-ਕਾਨੂੰਨ, ਨਿਯਮ, ਆਦੇਸ਼, ਕਿਸੇ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਐਕਟ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਂ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਹੋਰ ਇੰਸਟ੍ਰੂਮੈਂਟ, "ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਹਿੱਸਾ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰੋਵਿਜ਼ੀਅਲ ਐਕਟ ਹਨ, ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਸੂਬੇ ਦੇ ਗਵਰਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ। ਇੰਡੀਆ ਐਕਟ, 1935। ਇਸ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਦੂਜਾ ਹਿੱਸਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੂਬਾਈ ਐਕਟ, ਆਰਡੀਨੈਂਸ ਜਾਂ ਰੈਗੂਲੇਸ਼ਨ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪੈਰਾ 27 ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਜੋ ਪੈਰਾ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਪੈਰਾ 26 ਹੈ ਜੋ ਉੱਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਐਕਟ, 1935 ਦੀ ਧਾਰਾ 241 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ ਵੈਕਟਾ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਰਾਜ ਸਕੱਤਰ (16) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੇ ਗਏ ਬਦਲਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਨ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਬਦਲੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। . ਇਸ ਲਈ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਨੰਬਰ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਲਈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਬਦਲਣ ਅਤੇ ਬਦਲਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕੋਈ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾ ਸਕੇ। ਮਾਧੋ ਸਿੰਘ, ਬਨਾਮ ਸਮਰਾਟ (17) ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਡਿਫੈਂਸ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰੂਲਜ਼ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਉਸੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵਧਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੋ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਨਿਯਮ 1.6, ਖੰਡ I, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦੋਨਾਂ ਸੈੱਟਾਂ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੁਨਰ-ਨਿਰਮਾਣ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮ ਜਾਇਜ਼ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਲਛਮਣ ਪ੍ਰਸਾਦ, ਰਾਮ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਸਰਕਾਰੀ ਹਾਰਨੈਸ ਅਤੇ ਸੈਡਲਰੀ ਫੈਕਟਰੀ, ਕਾਨਪੁਰ (18), ਮੱਲੇਸ਼ੱਪਾ ਹਨਮੱਪਾ ਬੇਲਾਰੀ ਬਨਾਮ ਮੈਜ਼ੂਰ ਰਾਜ (19), ਅਤੇ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (20), ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮ 1.6 ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਧੀਨ 55 ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਗੁਰਦੀਪ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (20) ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਕੇਬਲ ਹਨ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲਾਗੂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਦੂਜਾ, ਉਸਨੂੰ ਸਿਰਫ ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹੀ ਲਾਭ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ। 1941 ਦੇ ਨਿਯਮ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸਮਝ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਬਦਲੇ ਹੋਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਪਾਬੰਦ ਹੋਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਯਮ 1.6. ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦਾ।

ਇਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਖੰਡ 1 ਦਾ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤੀਜੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਨਿਯਮ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਅਤੇ ਟੀਸੀ ਕਹਿੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਉਸ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲੇ ਗਏ ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਹੀਂ ਚੱਲ ਸਕਦਾ। ਨਿਯਮ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਸਮਰਥਨ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਨਿਯਮ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ 'ਉਸਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ', ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ. ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਸਮਰਥ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਸਫ਼ਾ 895 'ਤੇ ਬੰਬੇ ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਸੌਬਾਗਚੰਦ ਐੱਮ. ਦੋਸ਼ੀ (21) 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਕੋਈ ਲਾਭ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ 1941

ਅਤੇ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਸਮੀਕਰਨਾਂ 'ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ' ਅਤੇ 'ਸੁਪਰੈਨੂਏਸ਼ਨ' ਸਮਾਨਾਰਥੀ ਵਜੋਂ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 3.26(ਏ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦੋਵਾਂ ਸਮੂਹਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਕਾਰਨਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਹਨ (ਏ) ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮੁਅੱਤਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਨੂੰ ਕੋਈ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ (ਬੀ) ਕਿ ਇਹ ਨਿਯਮ ਸਿਰਫ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26(c)(i), ਖੰਡ I, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 5.32(b), ਖੰਡ II, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 5.32(a), ਖੰਡ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। II, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ। ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਦਲੀਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ "ਦੁਰਾਚਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ..... " ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਨਾਲ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ 'ਦੁਰਾਚਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼' ਮੌਜੂਦ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਸਨ ਜੋ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਬਣੇ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਫਾਈਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਪਾਇਆ ਕਿ 2 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੱਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਸੀ ਜੋ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਜਾਂਚ ਦਾ ਆਧਾਰ ਬਣਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ 'ਚਾਰਜ ਦੀ ਜਾਂਚ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਨਾਲ 'ਦੀ ਚਾਰਜ' ਸ਼ਬਦ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲੇ 'ਚਾਰਜ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਭਾਵੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਚਾਰਜ ਜਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ ਜੋ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਮੌਜੂਦ ਸਨ ਅਤੇ ਜੋ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਹੈ, ਉਹ 2 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਫਾਈਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸੰਚਾਰ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ 'ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਦੀ ਲੋੜ' ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਪਹਿਲੂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜੋ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਉਹ ਹੈ 'ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ' ਸ਼ਬਦ। ਨਿਯਮ 5.32(a), ਖੰਡ II, 1959 ਨਿਯਮ, 25 ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪੈਨਸ਼ਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ 'ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ' ਸ਼ਬਦ ਸਿਰਫ ਸੀਮਤ ਅਰਥਾਂ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਉਸੇ ਪਾਬੰਦੀ ਦੇ ਨਾਲ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਰਥ, ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤਿਬੰਧਿਤ ਅਰਥ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਹਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ ਪਰ ਹੁਣ ਤੱਕ ਨਿਯਮ 5.32(a), ਖੰਡ II, ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਤੋਂ ਸੀਮਤ ਅਰਥ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਰਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਨਿਯਮ 3.26(d) ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 'ਇਜਾਜ਼ਤ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਸਾਧਾਰਨ ਅਰਥ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ, ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਆਮ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ), ਖੰਡ I, ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 3 ਜੂਨ, 1961 ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਲੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਰੁਖ ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਸੰਵੇਦਨਯੋਗ ਹੈ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਸਕੱਤਰ ਦਾ ਪੱਤਰ ਜਦੋਂ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਲਈ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਕਾਨਪੁਰ ਤੋਂ ਦਿੱਲੀ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਵਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪੱਤਰ 16 ਜੂਨ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਪਹੁੰਚਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ 19 ਜੂਨ, 1961 ਤੱਕ

ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦੌਰਾਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 10 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਐਕਸਟਰਾਆਰਡੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੋਲ ਅਜਿਹੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। 14 ਜੂਨ 1961 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ ਪਰ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬੋਲ ਸਕਿਆ। ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਸਮਾਂ ਘੱਟ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਹੁਕਮ 10 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਐਕਸਟਰਾਆਰਡੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗ ਸਕੇ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਪੈਰਾ 23 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਗਜ਼ਟ ਐਕਸਟਰਾਆਰਡੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਬਾਰੇ ਖਬਰ 15 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਛਪੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਰੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰੈਸ. ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਬਿਆਨ ਬਾਰੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪੁੱਛਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖ਼ਬਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹੀ ਸੀ, ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਖ਼ਬਰ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਧਿਆਨ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਖੁੰਝਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਗਜ਼ਟਿਡ ਅਫਸਰਾਂ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ, 6 ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ, ਪੰਨਾ 577 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ 16 ਜੂਨ, 1906 ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ 2.5, ਭਾਗ I, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ "ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣਾ, ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਜਾਂ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਉਸ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਿਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਦਿਨ ਵਜੋਂ ਗਿਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਰਿਟਾਇਰ, ਵਾਪਸੀ ਜਾਂ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਰਹਿਣਾ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ) ਉਸ ਦਿਨ ਤੋਂ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਤ" ਉਸੇ ਖੰਡ ਨਿਯਮ 2.15 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਦਿਨ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਕ ਕੈਲੰਡਰ ਦਿਨ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਅਰੰਭ ਅਤੇ ਸਮਾਪਤ;..." ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਹ 14 ਅਤੇ 15 ਜੂਨ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਇਆ। , 1961, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ 15 ਜੂਨ, 1961 ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਉਹ ਪੱਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਜੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 16 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿਚ ਵੀ ਪੈਰਾ 34 ਵਿਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 16 ਜੂਨ, 1961 ਦੀ ਦੁਪਹਿਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਰਿਟਾਇਰ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਹ 15 ਜੂਨ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਨਿਯਮ 3.26(d) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ 16 ਜੂਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਜਿਸਦੀ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚਿਤ J ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਗਲਤ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਉੱਥੇ ਹੀ ਖੜ੍ਹਾ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਸੀ। ਪਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਿਰਫ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਤੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਹੈ ਜੋ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਰਿਟਰਨ ਜਾਂ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਰੇਟਿਵ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਉਸ ਦੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ 19 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 7 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਉਸ ਪਤੇ 'ਤੇ ਮਿਲਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਵੇਲੇ ਛੱਡ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਗਿਆਨ 15 ਜੂਨ 1961 ਨੂੰ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਗਜ਼ਟ ਅਸਧਾਰਨ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਉਸ ਲਈ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਨੋਟਿਸ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਉਸਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ

ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਦਿਨ ਪਹਿਲਾਂ 10 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਆਮ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚਾਏ ਜਾਂ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰਿਜ਼ੋਰਟ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੁਝ ਪੱਖਪਾਤੀ ਵਿਵਹਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਚੰਗੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ. ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਬਚ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਕਵਰ ਤੋਂ ਇਹ ਹੋਰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਪਤੇ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਪਿੱਛੇ ਛੱਡਿਆ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਸਾਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਪਹੁੰਚਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਚੌਥੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਤਿ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ, ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਜਾਂਚ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਜਾਂ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯਮ 7.5 ਅਤੇ 7.6, ਖੰਡ I, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਉਹ ਨਿਯਮ ਮੁਅੱਤਲੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਫਿਰ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 4(v) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜੋ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ I ਦੇ ਅੰਤਿਕਾ 24 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਇੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰਨ ਜਾਂ ਲੰਬਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇ। ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗੇ ਬਿਨਾਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਕਾਰਵਾਈ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗੀ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਲਾਈ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ (i) ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਜਾਂ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ- (ii) ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897, (ਦੀ ਧਾਰਾ 14) ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1898) ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ

ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ (iii) ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸੇਵਾਵਾਂ (ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 4(v) ਅਧੀਨ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਜਿਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹਨ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਜੁਰਮਾਨੇ (iii), (vi) ਅਤੇ (vii) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 311 ਅਤੇ ਜੁਰਮਾਨੇ (i) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਲੋੜ ਹੈ, (ii) ਅਤੇ (iv) ਅਜਿਹੀ ਲੋੜ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਨਿਯਮ ਜੁਰਮਾਨੇ (v) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਮੁਅੱਤਲ ਦੀ ਸਜ਼ਾ ਹੈ। ਗੁਰਦੇਵ ਨਾਰਾਇਣ ਸ਼੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (22), ਆਬਿਦ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (23), ਅਤੇ ਨ੍ਰਿਸਿੰਘ ਮੁਰਾਰੀ ਚੱਕਰਵਰਤੀ ਬਨਾਮ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਵਿੱਚ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਅੰਦਰੂਨੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਕੁਲੈਕਟਰ, ਹੁਗਲੀ (24)। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਹੋਟਲ ਇੰਪੀਰੀਅਲ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਬਨਾਮ ਹੋਟਲ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ (25) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨਾਲ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦੂਸਰੀ ਆਧਾਰ ਨਿਰਪੱਖ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੁਮਾਰ ਬੋਸ ਬਨਾਮ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ (26) ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੂੰ ਪੈਨੇ 291'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

"ਇਹ ਧਾਰਾ 16, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਤੋਂ ਨਤੀਜਾ ਹੈ ਜੋ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 367(1) ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਰਟੀਕਲ 229(1) ਵਿੱਚ 'ਨਿਯੁਕਤੀ' ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 16(1), ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ 'ਨਿਯੁਕਤੀ' ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ 'ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ' ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।"

ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 14, ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਵਾਂਗ ਹੀ ਹੈ। ਜਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪੱਖ 'ਚ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਤੀਜੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਪੰਜਾਬ ਸਿਵਲ ਸਰਵਿਸਿਜ਼ (ਸਜ਼ਾ ਅਤੇ ਅਪੀਲ) ਨਿਯਮ, 1952 ਦੇ ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸੱਤ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਛੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਜੁਰਮਾਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇੱਕ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁਅੱਤਲ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਇੱਕ ਜੁਰਮਾਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸੇਵਾ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਉਮਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਨਾਲ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਹਿਲੇ ਦੋ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਲਈ ਰਾਮਚੰਦਰ ਮਹੇਸ਼ਵਰੀ ਬਨਾਮ ਭੋਪਾਲ (27) ਅਤੇ ਬਰਨਾਰਡ ਬਨਾਮ ਨੈਸ਼ਨਲ ਡੌਕ ਲੇਬਰ ਬੋਰਡ (28) ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਦੋ ਕੇਸ ਉਸਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਾ ਕਰੋ। ਪਹਿਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੈੱਡ-ਨੋਟ ਗਲਤ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੁਕਮ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੋਰਟ ਨੇ ਜੋ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਫੰਕਸ਼ਨ ਰੱਖਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਕਾਰਜ ਹੈ। ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਮਾਗਮ ਦਾ ਡੈਲੀਗੇਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਜ ਸੌਂਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਕੇਸ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਹੁਣ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ (26) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਯਤ ਕੁਮਾਰ ਬੋਸ ਬਨਾਮ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਅਤੇ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਆਇਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਹਰਗੋਵਿੰਦ ਸਰਮਾ ਬਨਾਮ ਐਸ.ਸੀ. ਕਾਗਤੀ (29), ਅਤੇ ਭਗਵੰਤ ਸਰਨ ਸ੍ਰੀਵਾਸਤਵ ਬਨਾਮ ਕਲੈਕਟਰ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਜੌਨਪੁਰ (30) ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ। ਹੁਣ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਪ੍ਰਦਯਤ ਕੁਮਾਰ ਬੋਸ ਬਨਾਮ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ (26) ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ ਹੈ ਕਿ ਜਨਰਲ ਕਲਾਜ਼ ਐਕਟ, 1897 ਦੀ ਧਾਰਾ 16 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 299(1) ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਮੁਅੱਤਲ ਜਾਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਕਲੋਜ਼ ਐਕਟ, 1898 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਨਿਯੁਕਤੀ ਜਾਂ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨਾ ਵੀ ਇੱਕ

ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦੇ ਮੌਕੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਨੂੰ ਪੰਨਾ 71 'ਤੇ ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (31) ਵਿਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸੁਬਾਈ ਸਰਕਾਰ, ਕੇਂਦਰੀ ਪ੍ਰਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਬੇਰਾਰ ਬਨਾਮ ਸ਼ਮਸੁਲ ਹੁਸੈਨ ਸਿਰਾਜ ਹੁਸੈਨ (32), ਕਿਦਾਰ ਨਾਥ ਅਗਰਵਾਲ ਬਨਾਮ ਅਜਮੇਰ (33) ਅਤੇ ਨਾਰਾਇਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰੇਵਾਨੀ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ (34) ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਰੈਂਕ ਵਿੱਚ ਕਮੀ, ਪਰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 311 ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਮੁਹੰਮਦ-ਘੋਸ ਬਨਾਮ ਆਂਧਰਾ ਰਾਜ (35) ਵਿਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਾ ਤਾਂ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 311 ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਵੱਲ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵੀ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਪੁਸ਼ੀਸ਼ਨ ਲੈਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਬਿਨਾਂ ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਸਮਾਨ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਛੋਹਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਮੇਹਰ ਚੰਦ ਮਹਿਤਾ ਬਨਾਮ ਸਿਟੀ ਬੋਰਡ, ਸ਼ਾਹਜਹਾਂਪੁਰ (36) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਉਹ ਕੇਸ ਸੀ ਜੋ ਯੂ.ਪੀ. ਦੀ ਧਾਰਾ 69-ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਉਂਸਪੈਲਟੀਜ਼ ਐਕਟ, 1916, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਸੈਕਸ਼ਨ 69-ਏ(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਅੱਤਲੀ ਕੇਵਲ ਜਾਂਚ ਦੇ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੱਕ ਹੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 69-ਏ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਕੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।" ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਫਰੇਮਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਥਾਨਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ 'ਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਮਦਦਗਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਜਾਂ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਲਈ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪੱਤਰ, ਕਾਪੀ ਐਨੈਕਸਰ ਜੇ, ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ 3 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ 19 ਜੂਨ ਤੱਕ ਉਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ 10 ਜੂਨ, 1961 ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦਾ

ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਸਪੈਂਸ਼ਨ ਦੇ ਆਰਡਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ 3 ਜੂਨ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਤਰੀਕ ਤੋਂ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸੇ ਦਿਨ ਉਸ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚ ਸਕਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਦਬਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਟੀ ਆਰਡਰ ਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਮੰਤ ਕੁਮਾਰ ਭੱਟਾਚਾਰਜੀ ਬਨਾਮ ਐਸ.ਐਨ. ਮੁਖਰਜੀ (37), ਨਰਾਇਣ ਪ੍ਰਸਾਦ ਰੇਵਾਨੀ ਬਨਾਮ ਉੜੀਸਾ (34), ਅਤੇ ਆਬਿਦ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਰਾਜ (34) 23), ਪਿਛਾਖੜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਵੈਧ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਜੋ ਕਿ ਸਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਤਿੰਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਬਿਲਕੁਲ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਮਿਲਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਤੋਂ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਅਧੀਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ 10 ਜੂਨ, 1961 ਤੋਂ ਕੰਮ ਕਰੇਗਾ, ਜਿਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਅਤੇ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਜਨਤਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਨਿਯਮ 3.26 (ਏ) ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਬਾਅਦ ਦੀ ਧਾਰਾ ਇਹ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਮਿਤੀ ਉਦੋਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਦਾ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਜਨਤਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸਧਾਰਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਸ ਉਮਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਣਾ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਅਧੀਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਦੂਜਾ, ਨ੍ਰਿਪੇਂਦਰ ਨਾਥ ਬਾਗਚੀ ਬਨਾਮ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਸਰਕਾਰ (38) ਦਾ ਕੇਸ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਨਿਯਮ 3.26 ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਨਾਲ ਤੁਲਨਾਯੋਗ ਨਿਯਮ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਯਮ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਡੀ) ਨਾਲ ਤੁਲਨਾਯੋਗ ਨਿਯਮ ਸੀ। ਨਿਯਮ 3.26 ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਕੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਹੋਣਾ ਜਨਤਕ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਉਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਉਸ ਕੇਸ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਤ ਹੋਵੇ।

ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਹੋਰ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨਾ ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਇਸ ਕਰਕੇ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਹੁਣ ਕੋਈ ਕੰਟਰੋਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਰੀਕ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਸ ਦਾ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਵੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹ ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਹੈ ਰਾਣੀ ਐਮਪ੍ਰੈਸ ਬਨਾਮ ਦੁਰਗਾ (39), ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ 1861 ਦੇ ਐਕਟ ਨੰਬਰ 5 (ਪੁਲਿਸ ਐਕਟ) ਦੀ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਧਾਰਾ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਉਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। , ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਫਿਰ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਦੁਆਰਾ, ਉਸ ਐਕਟ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਫਾਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਜੋੜ ਕੇ ਪੜ੍ਹੋ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਉਸਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਸੌਂਪਦਾ ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਉਸਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਫੋਰਸ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ; ਇਸ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇਹ ਹੋਇਆ ਕਿ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਲਾਤਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਪੁਲਿਸ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰਹਿ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਦਾ ਪ੍ਰਮਾਣ-ਪੱਤਰ, ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੈ, ਪ੍ਰਭਾਵੀ ਹੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਉਸਦੇ ਉੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸੀ ਕਿ ਜਿਸ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਕੰਮ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਸਮਰਪਣ ਕਰਨਾ ਪਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਕੋਲ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਨਹੀਂ ਸੀ। , ਉਹ ਹੁਣ ਪੁਲਿਸ ਕਾਂਸਟੇਬਲ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮੁਅੱਤਲ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸਥਿਤੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਨਾਲ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਿਰ ਦ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਹੋਟਲ ਇੰਪੀਰੀਅਲ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਬਨਾਮ ਹੋਟਲ ਵਰਕਰਜ਼ ਯੂਨੀਅਨ (25) ਅਤੇ ਇਸ

ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਮਨਾਹੀ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਰਥ ਵਿੱਚ। ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨੌਕਰ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਆਮ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪ੍ਰਤੱਖ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਕੇਵਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤ੍ਰਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਾਣੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਮਾਲਕ ਕੋਲ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਇਸ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਨ੍ਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਕਰਮਚਾਰੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਅਖੌਤੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਉਜਰਤਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਜਿੱਥੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਜਾਂ ਕਨੂੰਨ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਸਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਅਸਥਾਈ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨੌਕਰ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਮਾਸਟਰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਪਟਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। "ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਇੱਕ ਉਦਯੋਗਿਕ ਝਗੜੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਲ.ਸੀ. ਅਗਰਵਾਲ ਬਨਾਮ ਮਿਉਂਸਪਲ ਬੋਰਡ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। , ਹਾਪੁੜ (40) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਥਮ, ਸੀ.ਜੇ., ਪੰਨਾ 582 'ਤੇ ਦੇਖਦਾ ਹੈ-"ਮੁਅੱਤਲੀ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੋ ਕਿਸਮਾਂ ਦੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ ਸਜ਼ਾ ਵਜੋਂ ਮੁਅੱਤਲੀ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਲੰਬਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ। ਅਸੀਂ ਇੱਥੇ ਸਿਰਫ ਮੁਅੱਤਲੀ ਲੰਬਿਤ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਾਲ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ। ਇਹ ਮੁਅੱਤਲੀ ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦੋ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਅਹੁਦੇ ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਸਖਤ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਵਿੱਚ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ), ਖੰਡ 1 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਇਹ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ, ਅਤੇ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ

ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਅਤੇ 10 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਏ। ਨਿਯਮ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣਾ, ਪਰ ਚਾਰਜਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਪੂਰੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਅਜਿਹੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ 10 ਜੂਨ, 1961 ਦੇ ਐਕਸਟਰਾਆਰਡੀਨਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਬਾਰੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸੇ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਕੇਸ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਸ ਖਾਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿੱਚ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸੀ ਪਰ ਉਦੋਂ ਉਸ ਦਫ਼ਤਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹੱਕ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਤੋੜਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਹੇਮੰਤਾ ਕੁਮਾਰ ਭੱਟਾਚਾਰਜੀ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (41) ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੁਅੱਤਲ ਐਨੀਮੇਸ਼ਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ।" ਅਤੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨਲ ਸੁਪਰਡੈਂਟ, ਉੱਤਰੀ ਰੇਲ ਮਾਰਗ, ਦਿੱਲੀ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬਨਾਮ ਮੁਕੰਦ ਲਾਲ (42) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਕੁਝ ਘੱਟ ਹੈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਮਾਲਕ ਅਤੇ ਨੌਕਰ ਵਿਚਕਾਰ ਇੱਕ ਸਬੰਧ, ਭਾਵੇਂ ਕਿਨਾਰਾ ਵੀ ਕਮਜ਼ੋਰ ਹੋਵੇ, ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਬੋਸਟਨ ਡੀਪ ਸੀ ਫਿਸ਼ਿੰਗ ਐਂਡ ਆਈਸ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਅੰਸੇਲ (43) ਵਿੱਚ, ਕਾਟਨ, ਐਲ.ਜੇ. ਨੇ ਦੱਖਿਆ ਕਿ "ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਆਦਮੀ ਨੂੰ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਦਿਸ਼ਾ ਹੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਰਖਾਸਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ ਦਫ਼ਤਰ ਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ....." ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨੀ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਹੈ

ਜਿਸਨੂੰ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਸਰਜਨ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਇੱਕ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.26(d), ਖੰਡ I ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣ ਤੱਕ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਰੁਜ਼ਗਾਰਦਾਤਾ ਵਜੋਂ ਸਰਕਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਉਹ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਅਧੀਨ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਨਿਯਮ 3.26 (ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਉਹ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। d). ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 7.2(2), ਖੰਡ I, ਅਤੇ ਨਿਯਮ 4.21(c), ਖੰਡ II, ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 7.2, ਵਾਲੀਅਮ I, ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਭੱਤੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਨਵਾਂ ਉਪ-ਨਿਯਮ (2), ਜੋ ਕਿ 4 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਉਪ-ਨਿਯਮ (1) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਹ ਪ੍ਰਮਾਣ ਪੱਤਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਰੁਜ਼ਗਾਰ, ਕਾਰੋਬਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਹੋਇਆ ਹੈ।" ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਜੋ ਫਾਇਦਾ ਲੈਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੌਕਰੀ, ਕਾਰੋਬਾਰ, ਪੇਸ਼ੇ ਜਾਂ ਕਿੱਤੇ ਵਿੱਚ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਮੁਅੱਤਲੀ ਭੱਤੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਕਾਰਨ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੁਝ ਖਾਸ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦੀ ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਕਾਰਨ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੌਰਾਨ ਉਸਦਾ ਸਬੰਧ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟੁੱਟ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਰਕਾਰੀ ਸੇਵਾ ਅਤੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਸ਼ਾਸਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 4.21(c)। ਜਿਲਦ II, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ 25 ਨਵੰਬਰ, 1959 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ "ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਹੋਣ ਲਿਖੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਉਸਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ: (c) ਤੁਰੰਤ ਮੁਅੱਤਲੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬਹਾਲੀ, ਜਿਸਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ ਉਸੇ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੀ ਇਸ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਨੂੰ ਇਸ "ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਸਦੀ ਤੁਰੰਤ ਬਹਾਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸੇ ਅਹੁਦੇ ਲਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੱਖਰੇ ਦਫ਼ਤਰ, ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੀ ਮੌਤ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੌਰਾਨ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਮ

ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਸੇਵਾ ਨੂੰ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਅਪਵਾਦ ਹਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਬਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਕਾਰਨ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਆਈ ਹੈ; ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਜਿਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣਾ ਹੈ। ਮੁਅੱਤਲੀ ਖਤਮ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਤ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਘੱਟ ਜੁਰਮਾਨਾ ਦੇਣ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਹੁਕਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਨਿਯਮਾਂ 4.17 ਤੋਂ 4.22 ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਪਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ, ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ 4.21 (c) ਵੀ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਦੀ ਵਿਵਹਾਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਪੰਜਵਾਂ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੁੱਗਣ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਆਟੋਮੈਟਿਕ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮੁਅੱਤਲ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨਾਲੋਂ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਹੈ। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਪਰ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਣੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸਦਾ ਅਰਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਮਿਤੀ ਲਈ ਇਕਸਾਰ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਦੀ ਮਿਤੀ ਉਸ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ 'ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਨਿਯਮ 3.26 (ਅਨੁਸਾਰ ਸੇਵਾ ਦੇ ਵਿਸਥਾਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ। d), 1955 ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿਲਦ II ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਯਮ 8.43(2), ਖੰਡ I, ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਲੇ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਅਤੇ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ। ਇਸ ਖੰਡ ਦਾ ਨਿਯਮ 8.21 ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ

ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਨੋਟ 10 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ "ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਾਪਸੀ ਨੂੰ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਣਸੁਖਾਵੀਂ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਸੰਤੁਲਨ ਦਾ ਰਚਨਾਤਮਕ ਇਨਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਇਸ ਨਿਯਮ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਬਾਕੀ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਨਿਯਮ 8.41-ਏ ਇੱਕ ਅਚਨਚੇਤ ਸਥਿਤੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੌਰਾਨ ਨੌਕਰੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1941 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਇਸਨੂੰ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1949 ਦੀ ਸੋਧ ਸਲਿੱਪ ਦੁਆਰਾ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਸ ਨੇ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਸੇਵਾ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅੰਤਰ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸੱਤਾ ਸੰਭਾਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਿਭਾਗ ਜਾਂ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸਦੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿਕਲਪਿਕ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਯਮ ਉਸ ਦੇ ਸਮਝੌਤੇ ਨਾਲ ਦੋਵਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾ ਲੈਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 8.21 ਅਧੀਨ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਛੁੱਟੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 8.42 ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਦੋ ਸਥਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, (i) ਜਦੋਂ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਣਾ ਵਿਕਲਪਿਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ (ii) ਜਦੋਂ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਪਹਿਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ। ਕੇਸ. ਇਸ ਨਿਯਮ ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (ਬੀ) ਅਜਿਹੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਭੱਤੇ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ 1959 ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਵਾਲੀਅਮ I ਦੇ ਨਿਯਮ ਹਨ। ਉਸੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਭਾਗ II ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ 7.26(a) ਅਤੇ 7.27(a) ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੌਕਰੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਜਾਜ਼ਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਯਮ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ

ਸੇਵਾਦਾਰ ਨੂੰ ਕਿਤੇ ਹੋਰ ਮੁੜ-ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 9.14(2) ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਨਸ਼ਨ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਤੋਂ ਵੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਨਿਯਮ 13.29 ਪ੍ਰਾਵੀਡੈਂਟ ਫੰਡ ਦੇ ਗਾਹਕ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੌਰਾਨ ਰਕਮ ਕਢਵਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਯਮ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ ਜੋ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਰੁਕਦੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਛੁੱਟੀ ਹੈ ਜੋ ਛੁੱਟੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਮ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 8.15, ਖੰਡ I, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਉਸ ਛੁੱਟੀ ਦਾ ਹੱਕ ਵਜੋਂ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਜਨਤਕ ਬਲਿਕ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਲਈ, ਵਿਵੇਕ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਰਣਨ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਰਾਖਵਾਂ ਹੈ। ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਐਮਲੀਵ ਸਮੇਤ ਸਾਰੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ, ਇਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਨਿਯਮ 8.41-ਏ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ ਜੋ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੈ, ਉਸਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਡਿਊਟੀ ਲਈ, ਪਰ ਸਾਰੀਆਂ ਛੁੱਟੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਿਯਮ 8.42 ਵਿੱਚ ਪਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਛੁੱਟੀ ਹੈ। ਇਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਛੋਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਰਿਟਾਇਰਮੈਂਟ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚੱਲ ਰਹੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 8.41-ਏ ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਨਿਯਮ 8.42 ਵਿੱਚ ਆਮ ਵਿਵਸਥਾ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਮਝੌਤਾ। ਪਰ ਨੋਟ 10 ਤੋਂ ਨਿਯਮ 8.21 ਤੱਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੱਕ ਲਾਜ਼ਮੀ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਅਣ-ਮਨੁੱਖੀ ਛੁੱਟੀ ਦੇ ਬਕਾਏ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰਾਮ ਅਧਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (44), ਬ੍ਰਜੀਨੰਦਨ ਪ੍ਰਸਾਦ ਬਨਾਮ ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ (45), ਅਤੇ ਅਤਿੰਦਰ ਨਾਥ ਮੁਖਰਜੀ ਬਨਾਮ ਜੀ.ਐਫ. ਗਿਲੋਟ (46) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਜੋਂ ਨੋਟਸ। ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀਆਂ

ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟ 10 ਤੋਂ ਨਿਯਮ 8.21 ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣਾਂ ਵਜੋਂ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਨੋਟਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖਰੀ ਹੈ। "ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮ ਦੇ ਹੇਠਾਂ "ਨੋਟਸ" ਜਾਂ "ਚਿਤਰਾਂ" ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਨਿਯਮ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਤਾਂ ਕਿ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨੋਟਸ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿੰਨੇ ਚਿੱਤਰ ਕਦੇ-ਕਦਾਈਂ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਿਰ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 2.75, ਵਾਲੀਅਮ III ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੌਰਾਨ ਉਹ ਯਾਤਰਾ ਭੱਤੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਜਿਹੇ ਭੱਤੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਛੁੱਟੀ ਰੱਦ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕੋਈ ਯਾਤਰਾ ਭੱਤਾ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਜੁਆਇਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਹੁਕਮ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੂੰ ਉਸ ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਉਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਉਸਨੇ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8.41-ਏ, ਖੰਡ I, ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਣਾ ਮੁੜ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹੈ ਪਰ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਇਹ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਸਰਕਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਯਮ 3.26(ਡੀ), ਖੰਡ I, 1959 ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਯਮ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 8.19, 8.20 (ਏ) ਅਤੇ 8.23, ਖੰਡ I, ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਨੂੰ ਆਮ ਛੁੱਟੀ ਨਾਲੋਂ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਜੋ ਕਿ ਬੇਸ਼ੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਨੁਮਾਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਇਹ ਵੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਚਲੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੀ ਹੈ ਨਾ

ਕਿ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰਨ ਦੀ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਨਿਯਮ 8:45 ਅਤੇ 8.46, ਖੰਡ 1, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕਿ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ, ਇਸ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਅਹੁਦਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਸੀ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ, ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਪੋਸਟਿੰਗ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰੋ। ਨਿਯਮ 8.46 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਡਿਊਟੀ 'ਤੇ ਵਾਪਸ ਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੀ ਉਡੀਕ ਵਿੱਚ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਉਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਅਪਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਹਿਨਾ ਨੂੰ ਉਸੇ ਸਮੇਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸੋਚਣ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਜੈ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (47); ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ-ਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕੇਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੀ ਸੇਵਾ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਬੰਦ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਹੈ ਜੋ ਉਸਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 8.21 ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਟੈਂਡਰ ਛੁੱਟੀ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਨਿਯਮ ਹੈ। 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਜਿਲਦ 1, ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਨੇ ਐਕਸਪ੍ਰੈਸ ਨਿਯਮ 3.26(d) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਿੱਖਿਅਤ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3.13(e), ਭਾਗ 1 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਸਥਾਈ ਅਹੁਦਾ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸਥਾਈ ਪੋਸਟ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਲਈ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਅਤੇ ਮੁਅੱਤਲ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਰੀ ਹੈ।

ਉਸਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅੰਤਿਮ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੱਕ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਰੀ ਰਹੇਗਾ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਲੀ ਛੁੱਟੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 8.21 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੱਕ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੋਂ ਉਹ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸਹੀ ਸਥਿਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਾਲੀ ਛੁੱਟੀ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਡਿਊਟੀ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਛੇਵੇਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਅਨੁਸੂਚੀ ਕੇ ਦੀ ਕਾਪੀ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ, ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 13, 14, 19 ਅਤੇ 23 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਧਾਰਾ 13 ਅਤੇ 19 ਨੂੰ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 55 ਸਾਲ ਦੀ ਉਮਰ ਪੂਰੀ ਹੋਣ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅਨੁਛੇਦ 19 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਪਣੇ ਸਾਰੇ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਬਹਾਲੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖ ਕੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ 'ਤੇ ਆਜ਼ਾਦ ਆਦਮੀ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕਟੌਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਨਿਯਮ ਬੁਨਿਆਦੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲ ਟਕਰਾਅ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਰਟੀਕਲ 13 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਹੋ ਜਾਵੇ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਨਿਯਮ ਉਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਰਤ ਨਾਲ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੇਵਾ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਸਾਰੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਤੋਂ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਏ। ਇਹ ਉਸਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ ਕਿ ਸੀਮਾਵਾਂ ਹੋਣ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਉਸਨੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ, ਇਸਲਈ ਉਸਨੂੰ ਹੁਣ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ

ਸੀਮਾਵਾਂ ਉਸਦੇ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਉਸ ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਜਾਰੀ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੀ ਸੇਵਾ ਦੀਆਂ ਉਹੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀਆਂ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਤ ਹੈ। ਧਾਰਾ 14 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਲਗਭਗ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਆਮ ਫੌਜਦਾਰੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਮਨਮਾਨੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਲਈ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਕੋਲ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਪਸੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕੋਈ ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਭਾਲਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਉਸ ਕੋਲ ਵਿਭਾਗੀ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਵਿੱਚ ਬਚਾਅ ਦਾ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਸ ਕੋਲ ਪਹਿਲਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਦਾਲਤ. ਉਸਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਇਹ ਆਪਹੁਦਰਾ ਫੈਸਲਾ ਭੇਦਭਾਵ ਵਾਲਾ ਹੈ ... ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਕੋਲ ਦੋ ਸਮਾਨ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਰਾਹੀਂ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਈ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਨ੍ਰਿਪੇਂਦਰ ਨਾਥ ਬਾਗਚੀ ਬਨਾਮ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਸਰਕਾਰ (38) ਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਲੀਲ ਦੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਬਿਹਾਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਲਾ-ਬਾਲਾ ਦੇਵੀ (48) ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਪੱਖਪਾਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਨਿਮਲਾ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਫਿਨਿਸ਼ਿੰਗ ਮਿੱਲਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਦੂਜੇ ਪੰਜਾਬ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ ਕੇਸ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਏ। (49), ਵਿਚਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਐਕਟ, 1947 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤਿੰਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਉਦਯੋਗਿਕ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਹਰੇਕ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਥਿਤੀਆਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜਾ ਕੋਰਸ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਕਪੂਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ (50) ਵਿੱਚ, ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਜਾਂਚ 1850 ਦੇ ਪਬਲਿਕ ਸਰਵਿਸ (ਇਨਕੁਆਰੀਜ਼) ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਹੋਣੀ ਸੀ ਜਾਂ ਨਿਯਮ 55 ਦੇ ਅਧੀਨ। ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ, ਜੋਤੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਬਨਾਮ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਿਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਲੀ (51) ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ

ਅਦਿੱਖ ਵਿਵੇਕ ਦਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਜਾਂ ਸਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਾਲੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾਪੂਰਨ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਧੀਰੇਂਦਰਨਾਥ (52) ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਵਿਅਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸੈੱਟ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਜਾਂਚ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਨ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀ। ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਨਾਲ ਦੁਕਵਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਜਾਂ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਜਾਂ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੋਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ। ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਇਸ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਵੈਕਟਾਰਮਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਬਨਾਮ. ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ (53), ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਕਲੈਂਥ ਐਂਡ ਜਨਰਲ ਮਿੱਲਜ਼, ਲਿਮਿਟੇਡ ਬਨਾਮ ਕੁਸ਼ਲ ਭਾਨ। (54)। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹਨਾਂ ਦੋਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਜਾਂਚ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ। ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਕਰੁੱਪਾ ਉਦਾਯਰ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ ਆਫ ਮਦਰਾਸ (55), ਆਬਿਦ ਮੁਹੰਮਦ ਖਾਨ ਬਨਾਮ ਦ ਸਟੇਟ, ਅਤੇ ਵੈਕਟਾਰਮਨ ਬਨਾਮ ਦਿ ਸਟੇਟ (56) ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਕਿ ਇਹ ਵਿਭਾਗੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਅੱਗੇ ਵਧਾਉਣਾ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਵਿਕਲਪ ਹੈ। ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਪਰਾਧਿਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨਾਲ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਹ ਅਪਣਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਨੂੰ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸੱਤਾ ਦੀ ਮਨਮਾਨੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਤਕਰੇ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਕੋਲ ਦੋਵਾਂ ਤਰੀਕਿਆਂ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਫਿਰ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਬੂਤ ਉਪਲਬਧ ਹਨ ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਮਨਮਾਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲਾਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਕਦੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਕਿਵੇਂ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੋਰ ਧਾਰਾ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਬਚੀ ਹੈ, ਉਹ ਆਰਟੀਕਲ 23 ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਲਾਜ਼ਮੀ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਜਾਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰਹਿਣਾ 'ਬੇਗਾਰ' ਜਾਂ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਵਰਜਿਤ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਲਈ ਦੋ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਮਾਮਲਾ ਨ੍ਰਿਪੇਂਦਰ ਨਾਥ ਬਾਗਚੀ ਬਨਾਮ ਮੁੱਖ ਸਕੱਤਰ, ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਸਰਕਾਰ (38) ਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 9 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਧਾਰਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਇੱਕ ਦਲੀਲ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਸੇਵਾ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀਆਂ ਸੇਵਾ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ।" ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਫਿਰ ਨਿਯਮਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਲੱਭਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 23 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 3.26 (ਡੀ) ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਹੁਣ ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਰੂਪ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਮਹਾਬੀਰ ਪਰਸ਼ਾਦ (58) ਵਿਚ ਇਹ ਗੱਲ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਬਿਆਨ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਮੰਨਣਯੋਗ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਰਾਏ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮਸ਼ੀਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਬਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨਾ ਅਜਿਹੀ ਛੇੜਛਾੜ ਦੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਸੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਜੋ ਸਪੀਕਰ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਟੇਪ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡਰਾਂ ਵਿੱਚ ਰਿਵਰਸ ਵਜਾ ਕੇ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਜਾਂ ਮਿਟਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਜਾਂ ਵਾਕਾਂ ਨਾਲ ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਛੇੜਛਾੜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਛੇੜਛਾੜ ਵਾਲੀ ਟੇਪ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡਰ 'ਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਚਲਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਟੇਪ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗੀ ਜੋ ਨਿਰੰਤਰਤਾ ਵਿੱਚ ਕੁਦਰਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਾਲ ਇੰਨੀ ਛੇੜਛਾੜ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਹੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਵਜੋਂ ਆਪਣੀ ਕੀਮਤ ਗੁਆ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। "ਜੇਕਰ ਟੇਪ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦੀ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਤਰੀਕਾ ਹੈ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨਾ ਜਿਸਦਾ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ। ਗੱਲਬਾਤ ਟੇਪ-ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡਿੰਗ ਦੇਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੀ ਕਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸਬੂਤ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਟੁਕੜੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ

ਬਹੁਤ ਹੀ ਭਰੋਸੇਮੰਦ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਚੱਲਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਾ ਹੋਣ ਕਾਰਨ ਗਵਾਹਾਂ ਤੋਂ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ = ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਟੇਪਾਂ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨਾਂ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਘੁੰਮ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਬਿਆਨਾਂ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਦੇ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਝੂਠ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਰਿਕਾਰਡਿੰਗਾਂ, ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਜਾਂ ਗੱਲਬਾਤ ਰਿਕਾਰਡ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਭਰੋਸੇਯੋਗ ਟੁਕੜੇ ਵਜੋਂ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

[ਉਸਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਫਿਰ ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਦੇ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ:]

14 ਜਨਵਰੀ, 1961 ਦੇ ਬਲਿਟਜ਼ ਵਿੱਚ ਛਪੇ ਇੱਕ ਲੇਖ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਉਸੇ ਪੇਪਰ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਤਨੀ ਨੇ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ 'ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਪਰਚਾ ਛਾਪਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵੈਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਪਲਬਧ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਉਮੀਦ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਜਾਂਚ ਪੜਤਾਲ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ, ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ, ਸਥਾਪਿਤ ਜਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦੇਵੇਗੀ।

ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਇੱਕ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਇਨਕਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹੀ ਆਮ ਇਨਕਾਰ ਹਨ। ਅਤੇ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 8, ਨਿਯਮ 5 ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜੋ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਪਲੇਪੇਂਟ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਹਰ ਦੋਸ਼, ਜੇਕਰ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਅਰਥਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਾਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਪਾਹਜ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਛੱਡ

ਕੇ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।" ਹੁਣ ਸਿਹਤ ਮੰਤਰਾਲੇ ਦਾ ਸਕੱਤਰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਿਰਫ ਇਨਕਾਰ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਹਰੇਕ ਦੋਸ਼ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਨਕਾਰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਖਾਸ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹਰੇਕ ਘਟਨਾ ਦੇ ਸੰਸਕਰਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਹਰ ਵਾਕ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਚੰਗਾ ਇਨਕਾਰ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਹਨ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੰਸਕਰਣਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਸੰਸਕਰਣ ਦੱਸੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਕੋਈ ਮਤਲਬ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਫਿਰ ਇਹ ਪੁੱਛੀਸ਼ਨ ਲਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਹੀ ਸਿੱਟਾ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਹੁਕਮ ਗਲਤ ਹਨ। ਉਹ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ-

(a) ਕਿ ਇਤਫਾਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਜੋਗ 24 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਕਰਨਾਲ ਕਤਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ 29 ਅਕਤੂਬਰ 1960 ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਪਹਿਲੀ ਜਾਂਚ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਤੇ 22 ਨਵੰਬਰ 1960 ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਜੀਜਾ ਨੂੰ ਉਲਟਾ ਕੇ ਡੀ.

(b) ਕਿ ਨਿਯਮ 8.19, ਖੰਡ I, 1959 ਦੇ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ, ਹਟਾਇਆ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਦੋਸ਼ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਪਦਾਰਥ ਰਹਿਤ ਰਹੋ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਸੁਰਜੀਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ,

(c) ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਦਸ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਸ ਨਾਲ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਸਨ,

(d) ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਜੋ ਹੁਣ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਹਨ, ਅਤੇ

(e) ਇਹ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੰਦਰਾਂ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਚਾਰਜ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਸਨ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਉਪਰੋਕਤ ਸ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਸੰਜੋਗ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾ ਚੁੱਕੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਸੰਚਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰਭਾਵ ਕੋਈ ਵੱਖਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਦੁਕਵੀਆਂ ਮਿਤੀਆਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀਆਂ ਜਾਪਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਨਿਯਮ 8.19 ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਸੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਨੂੰ ਛੁੱਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ, ਹਟਾਇਆ ਜਾਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਿਯਮ ਛੁੱਟੀ ਦੇਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਾ ਲੰਬਿਤ ਰਿਹਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਛੁੱਟੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਇਹ ਦੇਰੀ ਗਲਤ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪ੍ਰਤੀਕੂਲ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਸ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਜੀਲੈਂਸ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਵਿਭਾਗੀ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਅਜਿਹੀ ਅਸਫਲਤਾ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਗਲਤ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅੱਗੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਵੀ ਗਲਤ ਹਨ ਕਿਉਂਕਿ:

- (i) ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਹੋ ਸਿੱਧ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ,
- (ii) ਭੁੱਲ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣਾ ਬਚਾਅ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ
- (iii) ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਾ ਵਿਅਕਤੀ ਕੌਣ ਸੀ।

ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਧਾਰ ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਤੈਅ ਕਰਨਾ ਗਲਤ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 10 ਜੂਨ 1961 ਦੇ ਗਜ਼ਟ ਐਕਸਟਰਾਆਰਡੀਨਰੀ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਗਲਤ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ-

(i) ਆਰਡਰ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਵਿਖੇ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ,

(ii) ਜਦੋਂ ਕਿ ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰੋਕਰਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੂਚਨਾ ਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ

(iii) ਸਿਹਤ ਸੇਵਾਵਾਂ ਦੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸਨੂੰ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਛੁੱਟੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਇਹਨਾਂ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਅਪਰਾਧਿਕ ਅਦਾਲਤ. ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਿੱਧੇ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਪੰਜ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲਾ ਕੇਸ ਦ ਕਿੰਗ ਬਨਾਮ ਸਮੇਕਸ ਜਸਟਿਸ ਹੈ, 'ਐਕਸ ਪਾਰਟ ਮੈਕਕਾਰਥੀ (59), ਇੱਕ ਜਾਣਿਆ-ਪਛਾਣਿਆ ਕੇਸ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਕਲਰਕ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ੀ ਲਈ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ। ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ। ਸਜ਼ਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਲਰਕ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਏ ਗਏ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਪੱਖਪਾਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਲਾਰਡ ਹੈਵਰਟ, ਸੀ.ਜੇ. ਦੇ ਅਕਸਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨਿਰੀਖਣ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, - "ਪਰ ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਇੰਨੀ ਲੰਮੀ ਲਾਈਨ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਿਰਫ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਆਂ ਨਾ ਸਿਰਫ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ. ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਜਾਵੇ", ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਸੰਕੇਤ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਨਿਆਂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਸੀ.ਐਸ. ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਉੱਤਰ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (60) ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੱਖਪਾਤ ਨਾ ਸਿਰਫ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ, ਸਗੋਂ ਪੁੱਛ-ਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵਿੱਚ ਵੀ ਢੁਕਵਾਂ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅਧਿਕਾਰੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਵਿਅਕਤੀ ਹੋਵੇ। ਇਹਨਾਂ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦਾ ਤੱਥਾਂ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ

ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਆਮ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇਹ ਬੇਮਿਸਾਲ ਰਾਸ਼ਟਰੀ ਹੈ ਪਰ ਪੜਾਅ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਹੋਈ। ਇਹ ਕਦੋਂ ਹੋਵੇਗੀ ਫਿਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਦੋ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਦੂਜੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਥਿਤੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਬਾਰੇ ਵੀ ਇਹੋ ਸਥਿਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਅਚਨਚੇਤੀ ਹੈ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਇੰਡੀਆ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇੰਡਸਟਰੀਅਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ, ਪੰਜਾਬ (61)। ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਸ ਨੇ ਇਸਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ ਕਿਵੇਂ ਮਦਦਗਾਰ ਹੈ। ਦੂਸਰਾ ਕੇਸ ਪੰਨਾ 397, ਪੰਨਾਲਾਲ ਬਿੰਜਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ਼ ਇੰਡੀਆ ਅਤੇ ਹੋਰ (62) 'ਤੇ ਉਸੇ ਜਿਲਦ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਕੇਸ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿ ਸੱਤਾ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ, ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਨੁਪਾਤ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਿਛਲਾ ਮਾਮਲਾ ਲਾਹੌਰ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਸੂਬੇ (63) ਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਜੋ ਪਾਇਆ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਸੱਚਾ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਪੱਤੀ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਪੱਤੀ ਵਾਲੀ ਵਸਤੂ ਲਈ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਉਸ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕਿਸੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜੋ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ।

ਮਾਨਯੋਗ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਰਾਜਪਾਲ ਦੁਆਰਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬਦਨਾਮੀ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਸਟ੍ਰੇਲੀਅਨ ਕਮਿਊਨਿਸਟ ਪਾਰਟੀ ਬਨਾਮ ਕਾਮਨਵੈਲਥ (64) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਡੰਕਨ ਬਨਾਮ ਥੀਓਡੋਰ (65) ਦੇ ਪਹਿਲੇ

ਕੇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ "ਜੇ ਰਾਇ ਗਵਰਨਰ ਜਨਰਲ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਸਦੀ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਦਨਾਮੀ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।" ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਰਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਾੜੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦਾ ਕੋਈ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ 'ਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਹੈ। ਪਰ ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 163 (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਮੰਤਰੀ ਦੁਆਰਾ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸਲਾਹ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਦੇ ਹੋਏ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਵੱਲੋਂ ਜੋ ਹੁਕਮ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦਾ ਕਿ ਰਾਜਪਾਲ ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਕਿਸ ਨੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਲਾਹ ਕੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮਾੜੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਤਿਅੰਤ ਦਲੀਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਤ ਹੋਏ ਹੋਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੰਕੇਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਸਵਾਲ ਹਨ। ਦੂਸਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਹਨ, ਤਾਂ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਾਰਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹ ਸਲਮੰਡ ਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, 11 ਵਾਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 417, ਆਰਟੀਕਲ 139, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ- "ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾੜੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕੋਈ ਵੀ ਕੰਮ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਰਤਾ ਦੇ ਇਰਾਦਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਆਫ਼ ਜਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਚੰਗਾ"। ਇਹ ਸਿਵਲ ਸੱਟਾਂ ਜਾਂ ਤਸੱਦਦ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਾਏ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਸੰਦੇਹ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਕਥਨ ਨੂੰ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਅੱਤਲੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ

ਫਰੈਕਲਿਨ ਬਨਾਮ ਮਿਨਿਸਟਰ ਆਫ਼ ਟਾਊਨ ਐਂਡ ਕੰਟਰੀ ਪਲੈਨਿੰਗ (66) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੰਨਾ 102 ਅਤੇ 103 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਬੈਕਰਟਨ ਦੀਆਂ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ- "ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ, ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ, ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਰਤੱਵ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹੈ।

* * * * *
* * * * *

ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿਧਾਨਿਕ ਕਰਤੱਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ 'ਤੇ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਸਨੇ ਜਨਤਕ ਜਾਂਚ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਰਿਪੋਰਟ.

* * * * *
* * * * *

ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਚੁਣੌਤੀ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਆਧਾਰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਰਿਪੋਰਟ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਉਸਦਾ ਮਨ ਇੰਨਾ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਕੇਸ ਹੈ।

* * * * *
* * * * *

ਮੈਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ "ਪੱਖਪਾਤ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਸਦੇ ਉਚਿਤ ਖੇਤਰ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰੱਖੀ ਜਾਵੇ। ਇਸਦੀ ਉਚਿਤ ਮਹੱਤਤਾ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਬਰਾਬਰ-ਹੱਥ ਨਿਆਂ ਦੇ ਮਿਆਰ ਤੋਂ ਇੱਕ ਵਿਦਾਇਗੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਕਾਨੂੰਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂਇਕ ਅਹੁਦੇ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹਨ, ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਦਫਤਰ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਾਲਸ। . ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ, ਦੋ ਜਾਂ ਦੋ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਨਿਰਣਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਉਸਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਵੱਲ ਝੁਕਾਅ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਦਿਮਾਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਲਈ ਆਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।" ਇਹਨਾਂ ਨਿਰੀਖਣਾਂ 'ਤੇ ਉਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਕੀ ਹੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੱਖਪਾਤ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਈ ਨਿਆਂਇਕ ਜਾਂ ਅਰਧ-ਨਿਆਂਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ

ਵੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਰਾਏ ਦੇਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਚਾਰਜਸ਼ੀਟ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਨਾਲ ਹਨ ਜਾਂ ਬਿਨਾਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਜੇ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਹੋਣੀ ਬਾਕੀ ਹੈ। ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਾਰਥਿਕਤਾ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਪਏਗਾ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੇਵਕ ਵਜੋਂ ਉਸਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਸੰਭਾਵੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਭਾਰੂ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਇਹ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਦਲੀਲ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜਾਂਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨਿਯੁਕਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਜਾਂਦਾ ਕਿ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਜਦੋਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਕੋਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਵਧੇਰੇ ਅਥਾਰਟੀ ਹਨ ਜਾਂ ਜਾਣੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਵਿਚਾਰ. ਅਜਿਹਾ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ. ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਵਿਵਾਦਗ੍ਰਸਤ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦਿਤ ਮਾਮਲਿਆਂ 'ਤੇ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਬਦਨਾਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹਰ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫੇਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨ ਖਾਰਜ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਕੁਝ ਵਿਵਾਦਪੂਰਨ ਮਾਮਲੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਐਸ.ਬੀ. ਕਪੂਰ, ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ.ਆਰ.ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ

ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ

ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।

ਮੁਨੀਸ਼ ਕੁਮਾਰ (ਅਨੁਵਾਦਕ)